

ATOOMENERGIE

X.

Over de productie van „grote bommen“ is bekend, dat in de oorspronkelijke vorm van de atombom slechts een zeer klein deel van de energie die in het uranium of plutonium is opgehoopt, werkelijk werd „benut“. Dit komt, doordat zodra de beginnende explosie de stukken van de bom uit elkaar drijft, de sub-atomaire kernprocessen ophouden. Daardoor resulteert ieder mechanisme, dat het stukbreken van de bom vertraagt, in een explosie van grotere kracht. Bovendien is het denkbaar, dat gebruik wordt gemaakt van andere atoom-reacties, die door de grote hitte in het centrum van de atombom mogelijk worden gemaakt. In dit verband kan men b.v. denken aan de vorming van helium uit lithium. Al dergelijke ontwikkelingen zijn theoretisch denkbaar. Toch moet men deze berichten met de grootste reserve beschouwen, omdat proefnemingen op dit gebied stellig niet onopgemerkt zouden kunnen plaats vinden. Ook het mechanisme van de oude atombom heeft men slechts kunnen beproeven door een bom te laten ontploffen in de woestijn van Nieuw Mexico en hetzelfde zou voor de nieuwe bom moeten gelden. Zolang niets over dergelijke proeven bekend is geworden, is er reden om aan het bestaan van de „grote bom“ te twijfelen.

Stellingen over de staking als strijdvoorn in ons Tijdperk. — Vervolg van pag. 2

wreken. De jonge, door het nieuwe lawaai van de moderne machines nog verdoofde arbeidersklasse, die de tussenvorm: horige boer-industriële horige arbeider, nog niet van zich afgestroppt had, zag in de machine de vijand en wilde deze daarom vernietigen.

2. De machine verhoogde echter de productiviteit van de menselijke arbeid tot in het oneindige. De voormalige handwerker en boer, wiens bestaan door de concurrentie van de machine vaak op wrede en pijnlijke wijze te niet gedaan werd, werd langzamerhand meester over de machine. Hij leerde hem verzorgen, beheersen, zijn raderwerk op gang houden. Hij zag de oneindige rijkdom aan waren uit de machine vloeien, en zelf bleef hij arm aan goederen. Het product van de arbeiders eigenden anderen zich toe en de arbeider begon zijn strijd om zijn aandeel in dit product. De vorm van deze strijd was de staking. „Deze machine loopt slechts, omdat ik het wil, en ik kan haar loop stuiten, sprak de arbeider. Heel het raderwerk staat stil, als onze machtige arm het wil.“ Het proletariaat had een nieuwe trap van het bewustzijn bereikt: de machine was niet meer een vijandig element dat vernield moest worden, zijn producten moesten slechts aan hem toebehoren.

3. De derde fase in de ontwikkeling

„Nieuwe atoomwapens“ kan men zich gemakkelijk denken in de vorm van besmetting met radio-actieve stoffen. In de uranium-zuil worden grote hoeveelheden radio-actieve stof voortgebracht als bijproducten van de vorming van plutonium (feitelijk als resultaat van de splitsing van uranium-kernen) en men kan hieraan andere naar willekeur toevoegen, door verschillende stoffen aan de straling van de zuil bloot te stellen. Sommige van deze stoffen verliezen hun radio-actieve eigenschappen snel, andere behouden ze gedurende geruime tijd. Indien, deze stoffen zich bevinden in de dampkring of in het water, leiden zij onvermijdelijk tot de dood van alle levende organismen in het besmette gebied. Het is gemakkelijk genoeg dergelijke stoffen te verspreiden. De moeilijkheid van het gebruik van dit „nieuwe wapen“ (waarop reeds in het onmiddellijk na de oorlog verschenen Smyth-Rapport werd gezinspeeld) ligt vermoedelijk meer in de controle van de uitbreiding dan in de verspreiding zelf. Het is b.v. bekend, hoe na de tweede bom op Bikini de radio-activiteit over grote afstanden werd verspreid door in het water levende algen. Op grote afstand van de plaats waar de bom was ontploft stierven de vissen door het eten van deze besmette algen. Soortgelijke problemen kunnen zich voordoen, wanneer water in een besmette

van het proletarische bewustzijn kwam tot uiting in de Italiaanse stakingen met bedrijfsbezetting.

Hier ging het niet meer om het stopzetten van de machine, ten einde een groter aandeel in het product te veroveren, maar om het bezit van het bedrijf. De bedrijfsbezetting was een demonstratieve inbezitting van het proletariaat, dat door deze daad openlijk verklaarde, dat hij meester was op het gebied, waar hij zijn arbeid verrichtte. Deze verklaring had echter voorlopig slechts een formeel karakter, want zij ging gepaard met het stilleggen van de productie.

4. Pas met de „Japanse“ stakings-tactiek is de bezitting van het bedrijf tot een volledige, reële uitdrukking gekomen. De bedrijven werden daar niet alleen door de arbeiders bezet, maar de arbeiders zetten de productie voort onder eigen zelfstandige leiding met uitsluiting van de hoge directeuren en andere huurlingen, of leden van de heersende klassen.

Deze in feite overname van de fabriek door de arbeiders, demonstreert duidelijk

„Met taai geduld uit de schuld.“
Geeft Uw bijdragen voor
„Spartacus op de Vesuvius.“
Adres: Jac. Rijpkema, den Haag,
Stortenbekerstraat 7.

streek verdampt en de hieruit gevormde regen elders neerslaat. Op deze wijze zou de radio-actieve besmetting zich op volkomen oncontroleerbare wijze kunnen uitbreiden. Men kan dan ook vermoeden, dat een belangrijk deel van het Amerikaanse onderzoek is gericht op de gecontroleerde verspreiding van radio-actieve besmetting.

Alles tezamen geeft de verdere ontwikkeling van de atoomenergie een beeld te zien van mogelijkheden van onbepaalde vernietiging. Stellig is ook het Amerikaanse monopolie op vele van deze punten doorbroken. De mogelijkheden tot vernietiging houden thans niet meer stil bij enkele steden, maar zij omvatten gehele landen, ja, werelddelen. Het schijnt echter, alsof de middelen om deze vernietiging op een bepaald doel te richten, nog niet bestaan. Het bestuurbare lange-afstand raket-wapen, nodig om de atombommen af te leveren, bestaat nog niet. Oncontroleerbare uitbreiding van radio-actieve besmetting door regen, wind, algen, insecten of andere oorzaken schijnt nog niet te kunnen worden verhinderd. De atoomenergie is dan ook nog niet ontwikkeld tot een wapen, dat met volle kans op succes kan worden gebruikt en het heeft nog steeds in zeer sterke mate het gevaar van de terugkerende boemerang in zich. Men behoeft zich echter geen illusies te maken over het feit, dat men gereed is deze energie in een toekomstige oorlog te gebruiken en over de graad van vernietiging die hieruit zal voortvloeien.

het parasitaire karakter van de gehele uitbuitersklasse, die in het geheel geen taak meer in de productie zelf vervult. Aan de andere kant is ze bijzonder geschikt om in de na-oorlogse periode van gebrek aan goederen, waarvoor men steeds weer de arbeidersklasse verantwoordelijk stelt, om de arbeiders voornamelijk in de ogen van de kleinbourgeoisie te discreditieren, in de praktijk te demonstren, wie de eigenlijke „producent“ is. De z.g. „productie-comités“ zijn slechts de zweep, waarmee de arbeiders aangedreven worden, om voor hun oude meesters meer winsten te produceren.

Enkel en alleen de door het proletariaat zelf aangevoerde weg om de bedrijven te beheeren onder de zelfstandige leiding der arbeiders, met uitsluiting van al diegenen, die geen directe taak in de productie, of distributie der waren hebben, kan het zelfbewustzijn van het proletariaat tot een hoogte ontwikkelen, waarvan de directe consequentie van beheer over de productie, de politieke machtsovername is.

De taak van het proletariaat is niet meer de productie te saboteren door het terugtrekken van zijn arbeidskracht uit het bedrijf der kapitalisten, maar de zelfstandige leiding over de productie, door de uitschakeling van de kapitalistische parasieten en hun huurlingen uit de bedrijven.

23 OCTOBER 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 42

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgros 168797 te A'dam

OP NIEUW BEGINNEN

Het weekblad „De Vlam“ van 9 October bevat een redactioneel artikel en daarnaast een aantal richtlijnen die hun eindvorm hebben gekregen op een lezersconferentie, over de noodzakelijkheid van een nieuwe arbeidersbeweging. Uit de aard van de zaak heeft dit onze bijzondere belangstelling. Spartacus is geen politieke partij, die naar eigen macht streeft. Zij is bereid elke beweging te ondersteunen, die gericht is op het zelfstandig worden en handelen van de klasse en die de mogelijkheden in zich draagt, dat die klasse strijden gaat voor een socialistische orde, een orde van vrije en gelijke producenten. Elk nieuw beginnen van de klasse wordt daarom door ons van harte toegejuicht en waar mogelijk ondersteund. Daarom willen wij ook gaarne het onze zeggen omtrent het geschrevene in en de plannen van „De Vlam“. Die opmerkingen houden critiek en raad in. Het bovenstaande moge dienen om aan te geven, dat het geen critiek om de critiek zal zijn en dat wij daarmee zeker niet voor de dag komen omdat dit initiatief, gepubliceerd onder de titel „Nieuw Begin“, van „De Vlam“ is uitgegaan. Het spijt ons voorts, dat de zeer beperkte ruimte van ons weekblad ons de gelegenheid ontzegt, op ruime wijze het standpunt van de redactie en de lezersconferentie van „De Vlam“ weer te geven.

Laten wij direct met ons hoofdbezwaar voor de dag komen. Wanneer er werkelijk een nieuwe arbeidersbeweging groeien moet, strijders van verschillende groeperingen nader tot elkaar moeten komen, dan zal het duidelijk zijn, dat daarbij „De Vlam“ niet maar zonder meer kan worden aangemerkt als het verzamelpunt waaromheen dit dient te geschieden. De redactie van „De Vlam“, dit stellende, maakt het probleem tot een propaganda-middel voor haar orgaan. Wij laten daar of dat bewust gebeurt, in feite kan het geen andere betekenis hebben.

Een nieuwe arbeidersbeweging kan bovendien niet maar ontstaan door eenzijdig vastgestelde richtlijnen. Het probleem van de verscheurdeheid van de arbeidersklasse houdt meer in dan het feit, dat ze verscheurd is. In de loop van de tijd zijn er in

de oude beweging dermate grote verschillen ontstaan in inzicht omtrent strijd van de klasse, ja zelfs over wat socialisme is, dat reeds daarom een nieuw beginnen op geheel andere wijze zou moeten worden aangevat.

Daarbij komt, dat zomin als enige andere organisatie „De Vlam“ zich een kleedje van „Nieuw Begin“, bij wijze van New Look, kan aanmeten. Ook De Vlam heeft een politiek verleden.

Daarom mist zij het recht, van anderen te verlangen, dat de nieuwe arbeidersbeweging zich rond haar zal vormen. Zij mist althans dat recht in zekere zin. Evenals Spartacus kan natuurlijk „De Vlam“ propaganda maken voor haar denkbeelden, kan zij pogen geestverwanten te vormen en naar zich toe te trekken. Maar wanneer het, zoals geformuleerd werd, in de bedoeling ligt, dat de arbeidersklasse haar eenheid vindt, dan komen naast andere problemen, dan die van het bijeenbrengen, ook andere eisen van organisatorische aard, dan die van de oprichting van Vlamgroepen.

De gespletenheid van de arbeidersklasse is veel meer dan een gescheiden opmarcheren. Wil men sociaal-democratie en Stalinisme nog als arbeidersbeweging beoordelen, dan moet men niet alleen het feit stellen, dat er nog grote massa's arbeiders in zijn opgenomen. Men komt dan zelfs veel meer voor de vraag te staan, of deze organisaties nog door ideologie en organisatie bruikbaar kunnen zijn voor de werkelijk revolutionaire massa-actie en dus voor de strijd om een werkelijk socialistische orde. Voor „De Vlam“ zal het ook wel een illusie zijn, dat een nieuwe arbeidersbeweging kan ontstaan, door samensmelting van deze partijen. Zij schrijft bovendien nadrukkelijk, dat het oprichten van een nieuwe partij „inopportuun (nu ongeschikt) is en onmogelijk“. Daarna klinkt het: „Wij stellen ons daarom tot taak een socialistische „beweging“ te wekken, die.....“ enz.

Ook in dit verband menen wij, dat „De Vlam“ veel te ver schiet. Noch zij, noch enige andere organisatie zal in staat zijn, bewegingen te wekken. Dat kan slechts de klasse zelf; althans indien het een be-

weging zal zijn van arbeiders, die bezielde zijn van de wil een gemeenschap van vrije en gelijke producenten te scheppen. Een dergelijke beweging kan slechts ontstaan uit het verzet van de massa tegen de bestaande orde en zal in de bedrijven haar begin en blijvende kracht vinden. Het gaat er daarom niet alleen om, zoals „De Vlam“ doet, naast de vakbeweging deze „bedrijfsorganisatie“ te idealiseren en in de vakbeweging te propageren, het gaat er om, duidelijk te zien, dat die nieuwe strijdorganisaties, door de arbeiders zelf gevormd, in botsing zullen komen, met geheel de bestaande orde, met inbegrip van alle parlementair-politieke partijen en de vakbeweging, die de bestaande orde helpen beschermen en dienen.

Daarom kan het ook niet voldoende zijn, om ter bereiking van een nieuwe arbeidersbeweging, terug te grijpen op de zekere waardevolle fundamentele grondslagen der arbeidersbeweging uit het verleden. Dat ziet ook „De Vlam“ in. Maar zij dient te begrijpen, dat wanneer zij spreekt over het aangeven van constructieve oplossingen voor deze tijd, ook zij reeds een politiek verleden heeft, dat onder meer de Verenigde Socialistische Staten van Europa als ideaal aanvaardde. Thans verwerpt zij in de richtlijnen de Staat, daar hij een dwanginstituut is. Maar datzelfde zal dus gelden voor de Verenigde Staten van Europa. „De Vlam“ heeft echter in het verleden zelfs de bereidheid uitgesproken, mede te werken in dat propaganda-instituut, dat onder leiding van Churchill agiteert voor de Verenigde Staten van Europa. En al is zij in de nu ontworpen richtlijnen wat voorzichtiger, nog spreekt zij van een Europeese federatie, zonder haar oude standpunt te herroepen. Zij houdt zich in de nevelen.

Uit het voorgaande moge vooral, blijken, dat er met betrekking tot de wording van en de propaganda voor een nieuwe arbeidersbeweging nog heel wat meer nodig is, dan de vorming van Vlamgroepen.

Ons heeft dit Vlam-initiatief teleurgesteld. Wij hadden op beter gehoopt. Wanneer De Vlam voor dit betere het initiatief had genomen, dan hadden wij daaraan gaarne onze medewerking verleend. Inderdaad zwerven allerlei kameraden, die in het verleden, zij het onder andere verhoudingen, met elkaar samenwerkten, in

diverse organisaties. Zij allen worstelen met problemen, zoeken naar nieuwe vormen van strijd en organisatie, verlangen naar nieuwe beweging, beseffen dat het oude niet meer terug kan komen, maar dragen allen ideeën bij zich, hoe het nieuwe moet groeien. Er is ongetwijfeld behoefte aan een landelijk en internationaal contactpunt, dat hen de gelegenheid biedt, over alle vraagstukken vrij en diepgaand te discussiëren. Schriftelijke en mondelinge uitwisseling van gedachten door allen, die de arbeidersbeweging en de mensheid interesseren, zouden ongetwijfeld kunnen bijdragen tot de groei van de door ons hierboven bedoelde nieuwe arbeidersbeweging. Maar juist omdat daarvoor nodig is een samenwerking van vele nu organisatorisch en politiek gescheidenen, is het niet mogelijk daarvoor een organisme van een bestaande politieke stroming te bezigen. Wil iets dergelijks ontstaan, dan is daarvoor de gezindheid van al diegenen nodig, die beseffen dat op de basis van de fundamentele marxistische grondslagen weg en doel van de nieuwe arbeidersbeweging moeten worden gezocht. Waar wij niet weten, of elders die wil aanwezig is, kunnen wij niet anders doen, dan het probleem stellen en onze bereidverklaring geven.

Helaas, wat „De Vlam” presenteert is, niet anders dan een volkomen onnut surrogaat.

Wij wachten ook te deze opzichte op een..... nieuw begin.

Abonnees opgelet!

Het gaat met dit soort oproepen uitstekend. U begrijpt het vermoedelijk al. Het vierde kwartaal is reeds ingetreden. Reeds heeft een deel van de abonnees het abonnementsgeld overgemaakt. Maar, er zijn nog achterblijvers. En dus nogmaals het verzoek: Wil het verschuldigde even overmaken aan Uitgeverij „De Vlam”, postbus 7046, Amsterdam-Zuid 2. Postrekening 168797.

Belgische abonnees kunnen storten op de postrekening van L. Victor, Spaarstraat 22 te Antwerpen. Rekeningnummer 472420.

Denkt U daarbij ook even aan Spartacus op de Vesuvius?

Niet in een nationale collectiebus, maar voor Spartacus op de Vesuvius.

Adres: Jac. Rijkema, Stortenbekerstraat 7, Den Haag; of, indien U stort met Uw abonnementsgeld aan het bekende adres van Uitgeverij „De Vlam”.

Spartacuslezers van Haarlem en omgeving

A.s. Maandag 25 Oct. vindt in Gebouw „Nijverheid”, Jansstraat, een vergadering plaats, waar het onderwerp: De rol van de wereldmachten na de oorlog, zal worden ingeleid, waarna discussie zal plaats vinden. Alle vrienden zijn welkom.

RECHT EN MACHT

Een onzer lezers uit Gelderland stuurt ons enige knipsels uit „De Nieuwe Apeldoornse Courant” van 4 en 6 October, waarvan wij het volgende citeren:

„Er is de laatste tijd veel ophef gemaakt over een represaille-geval, dat zich op Java heeft afgespeeld. Kort na de politionele actie werd een Nederlandse patrouille het slachtoffer van een landmijnenhinderlaag. Drie militairen werden gewond. Om er de schrik in te jagen werd een dessa op enige afstand van de plaats des onheils platgebrand. Of de bevolking van deze dessa iets met de aanslag had uit te staan, kon niet worden beoordeeld. Het was ook niet belangrijk, het ging om de represaille.

De vergelijking met Putten is te opvallend, dan dat men haar zou kunnen verwaarlozen.

Drie militairen weigerden het bevel uit te voeren. De Duitsers zouden in zo'n geval korte metten hebben gemaakt. „Befehl ist Befehl. Wie zich onttrekt, krijgt standrechtelijk de kogel.

Wij zijn milder. De militairen kregen oneervol ontslag, gevangenisstraf van 1½ tot 2½ jaar en intrekking van de uitkering aan de gezinnen in Nederland.”

„Met dit laatste vergist de Apeld. Crt. zich. Volgens het Nederlandse reglement op de Krijgstraf zouden deze militairen eveneens de kogel gehad moeten hebben.

Dit heeft de Nederlandse Krijgsraad blijkbaar niet aangedurfd.

De Nieuwe Apeldoornse Courant stelt de vraag, of in alle gevallen voor militairen in een democratisch land het „Befehl ist Befehl” mag gelden, en of represaillemaatregelen geoorloofd zijn. Volgens hen is dit in het Führers principe geoorloofd, maar in een democratische denkwereld hoort het niet thuis.

Een inzender is van mening, dat de drie militairen als mens lof verdienen, doch als militair gestraft moeten worden, maar niet met gevangenisstraf en intrekking van uitkering aan de gezinnen.

Het is typisch dat de inzender onderscheid maakt tussen mens en militair. Want daarmede raakt hij in werkelijkheid het kernpunt van het gehele vraagstuk aan.

Immers, zodra de mens het soldatenpakje aangetrokken heeft, is het hem niet meer geoorloofd een zelfstandig denkend en handelend wezen te zijn. En daarmede heeft hij een voornaam stuk van zijn menselijke waardigheid opgegeven. Eigen initiatief mag hij niet ontplooiën en eigen verantwoordelijkheid hoeft hij niet meer te dragen. Eigen meningen moet hij voor zichzelf houden en er naar handelen mag niet.

Hij is ingelijfd in het militaire apparaat met zijn hiërarchie en bureaucratie, hij moet in de pas blijven lopen, letterlijk en figuurlijk. Van mens is hij gedegradeerd tot radertje in de oorlogsmachine.

Menselijkheid, rechtvaardigheid en dergelijke zijn altijd in iedere oorlog met voe-

ten getreden. Altijd gold het de belangen van een heersende klasse, en ging het om de exploitatie van bevolkingsgroepen. Vroeger waren het de vorsten en de kerk, nu zijn het de grote imperialistische machten voor wier belangen de oorlog gevoerd wordt.

In Indonesië strijdt de Nederlandse heersende klasse tegen een bevolking, die ze eeuwenlang onderdrukt heeft en geëxploiteerd en die nu dit juk van zich tracht af te schudden.

Om haar winsten weer uit Indonesië te kunnen slepen, is het niet slechts nodig, dat ze het militair bezet. Neen, ze moet vooral de geest der opstandigheid breken. De bevolking moet weer in het gareel, het oproer moet worden neergeslagen. Het platbranden van de kampongs, de misdaden in Celebes en Bondowoso zijn daarvan het bewijs.

Nu kan men wel de vraag gaan stellen, of represaille-daden geoorloofd zijn in een democratisch land, maar eigenlijk is dit een overbodige vraag. Want de democratie bestaat alleen maar in de verbeelding van al diegenen, die nog niet begrijpen, of niet willen begrijpen, dat in deze maatschappij enkele machtigen miljoenen onmachtigen overheersen, en dat ook de rechtsverhoudingen en de rechtsnormen van deze heerschappij doortrokken zijn.

De Procureur-Generaal, die b.v. Christensen veroordeelde, doet dit op grond van de represaille-daden, die het Duitse militaire bewind hier verricht heeft. Het verweer van Christensen, dat hij een bevel uitvoerde, omdat hij, indien hij dit bevel niet opvolgde, zelf was doodgeschoten, vindt in zijn ogen geen genade.

De drie Nederlandse militairen, die

weigerden een represaille-maatregel uit te voeren, worden door de rechterlijke macht uitgemaakt voor brutale rekels en veroordeeld tot gevangenisstraffen en hun gezinnen tot gebreklijden. De represaille-daden worden goedgepraat. Waarom? Omdat de rechterlijke macht als vertegenwoordiger van de heersende klasse drommels goed weet, dat hier vitale belangen van die klasse op het spel staan.

Nederlandse arbeiders in soldaten-uniform, Nederlandse proletariërs worden gebruikt om in Indonesië de orde te herstellen, d.w.z. met geweld de opstandige arbeiders en boeren weer onder het juk van de Nederlandse uitbuiters te brengen. Het zijn blanke proleten, die bevel krijgen op de bruine proleet te schieten en zijn dorpen plat te branden.

De bruine proleet wordt gestraft met het platbranden van zijn dessa, de drie militairen met vrijheidsberoving, in beide gevallen is het de rechtspraak van de machtigen over de onmachtigen.

De drie militairen, die nu veroordeeld zijn, hadden de consequenties, van wat zij gingen doen in Indonesië, nog niet begrepen, toen zij in militaire dienst gingen, anders hadden ze waarschijnlijk de dienst geweigerd. Toen deze in de scherpste vorm voor hen stond, werden ze wakker en weigerden de bevelen uit te voeren.

Het waren slechts drie, die geweigerd hadden. Dat is zeer weinig en dat betekent nog lang geen verbroedering tussen bruine en blanke proleten. Maar een begin, hoewel zeer bescheiden, is het.

Want daar ligt de weg, die leidt tot de machtsvorming van de onmachtigen. Tot het liquideren van de rechtspraak der machtigen over de onmachtigen.

Wiens brood men eet en wiens woord men spreekt

en film opgewarmd werd, dan was dit belangstelling-wekken in het belang van onderneming en ondernemers. Toen er berichten kwamen over geringe vangst, reageerde de beurs ogenblikkelijk.

Enige tijd geleden hebben we in Spartacus een enkel woord gezegd over het boek, dat in October 1947 van de hand van Dr. A. Melchior is verschenen, waarin op meesterlijke wijze de eerste tocht van de „Willem Barendsz” werd beschreven. Er verscheen nog een geschrift over dezelfde tocht, gefabriceerd door een andere opvarende en het is zeer interessant, dit maakwerk: „WALVIS aan stuurboord” door Jaap Kolkman, te lezen.

De tegenstelling tussen Melchior en Kolkman is frappant.

De laatste is wel het best getypeerd door het opnemen van een stuk „zeemansrijm”, die hij niet-maand onthouden wil en waarin het volgende voorkomt:

„Want keren we huiswaarts, beladen met traan, Dan is 't met de margarinebon spoedig gedaan. Dan ziet men weer mannen met boterkisten sjouwen. En dat is de weg om ons land op te bouwen. Als ieder dat doet, dan gaat het weer goed. En lopen wij samen de distributie van de voet.”

Op blz. 106 vinden we de ontboezeming: „De margarinefabrieken moeten draaien. Ze zullen draaien. Dank zij het geploeter van de jongens op de hobbende jagers, de flensen op de blubberdekken, de traankokers bij de hete ketels en al die andere ongenoemde ploeters, dank zij deze woeste drang om Nederland een stuk van zijn oude welvaart terug te geven.”

voorgespiegeld, of het moest zijn bij het publiek, toen na onverwikkeld tendentieuze berichtgeving de eerste vangcijfers bekend werden.

Overal zijn wij gestuit op vertreding van de rechten van de mens, op gebrek aan idealisme, op onwil, op wetendheid en tegenwerking, wellicht culminerend in de cynische uiting van de expeditieleider tegen één van de leden van de wetenschappelijke staf, toen deze zich beklaagde over het feit, dat de voor zijn onderzoek onontbeerlijke ingrediënten, die met de tankboot „Nacella” waren meegekomen, niet werden overgeladen: „Tenslotte ben je alleen maar meegegaan als reclame tegenover de aandeelhouders.”

De onderneming was niet op touw gezet, om één keer een reisje te maken en in verband met bovengenoemde aandeelhouders was het niet gewenst, dat het publiek zo maar kennis zou nemen van wat de heren doktoren geliefden te vertellen. Daarom heeft het scheepvaartkapitaal geprobeerd het verschijnen van Melchior's boek te verhinderen en toen dat niet ging, is men overgegaan de schrijver zelf verdacht te maken. De dagbladen vermelden nu, dat deze laster is geschied, wat een hoofdverpleger aangaat, onder persie (die man is, omdat die verder niet mee won liegen, ontslagen!!) en dan heeft men Jan Strijbos wel niet geprest of zo, maar dan toch overgehaald iets te publiceren, waarvan te later zal, dat het niet waar was.

Een frisse beweging!

Wij van onze kant eren de man, die de moed had en heeft, over misstanden en onrecht te schrijven als M-E-N-S.

Of de heren kapitalisten nog met een of andere rechter in aanraking zullen komen, wegens het bekladden van iemands goede naam? Och kom, meneer, neen, dat geloven we niet.

HERFSTCONFERENTIE SPARTACUS

In de nummers 40 en 41 van ons weekblad brachten wij een beschouwing over de huidige structuur van het kapitalisme en de wereldsituatie. Zoals onze lezers bekend is, is dit het onderwerp, dat op de Herfstconferentie van onze bond, die gehouden wordt op Zaterdag 30 en Zondag 31 October in Den Haag, aan de orde komt. De problemen die wij in deze beschouwing kort aangaven, willen wij hier nog in enkele onderdelen vermelden. Zij betroffen:

1. De wijzigingen die, vooral in verband met de doorvoering van het Marshall-plan, de West-Europese staten het laatste jaar in hun economische politiek hebben aangebracht;
2. De situatie waarin de Oost-Europese staten, die min of meer behoren tot het Rusland-blok, zich in economisch en politiek opzicht bevinden en vooral hun verhouding tot Rusland;
3. De moeilijkheden waarin zich het wereldkapitalisme politiek, maar ook vooral economisch, bevindt en die in het bijzonder aan de dag treden in de vorm van een volkomen vastlopen van het normale oude kapitalistische ruilverkeer;
4. De steeds verder gaande georganiseerde machtsconcentratie in het economische leven.

De lezer zal begrijpen, dat deze punten niet in alle opzichten precies kunnen aangeven, wat daartoe allemaal behoort en tevens, dat hiermede niet alle belangrijke tendenzen in het kapitalisme zijn aangegeven.

Bovendien, als in deze punten vooral de economische zijde naar voren treedt, dan betekent dat niet, dat wij daarmede willen volstaan. Wat dit alles in het kapitalistische internationale politieke leven aan tegenstellingen oproept en verscherpt, moet natuurlijk evenzeer worden behandeld.

Maar ook dan zijn we niet klaar. Eigenlijk hebben deze dingen in het algemeen alleen waarde voor ons, omdat zij ons in staat stellen een oordeel te vormen over de positie waarin zich de arbeidersklasse bevindt en over de perspectieven voor, en de wegen die gegaan moeten worden door de arbeidersklasse. Speciaal deze laatste punten zijn in de beschouwing niet uitgewerkt geworden. Voor de conferentie zal dit evenwel een belangrijk onderdeel moeten zijn.

Wij meenden het bovenstaande nog eens duidelijk te moeten zeggen, nu wij in dit nummer ook de organisatorische maatregelen voor de te houden conferentie volledig publiceren. Ons doel is daarmede, zowel bij de leden als de vrienden van Spartacus nog eens belangstelling te vragen voor deze bijeenkomst. Wij hopen daarmede ook te bereiken, dat in de kernen en werkgroepen het onderwerp nog eens extra goed wordt doorproken en dat men dus nog samenkomsten deelt.

En nu de organisatie.

De bijeenkomst wordt dus gehouden in Den Haag op Zaterdag 30 en Zondag 31 October. Het adres is: Zaalje Vlamgroep, Anna Paulownastraat 113 p.a. fam. Noords.

Hoe is de vergadergelegenheid te bereiken?

Van station Hollandse Spoor met lijn 8. Uitstappen aan de halte Oude Scheveningseweg-Vredespaleis. (Hoewel we dus niet in het Vredespaleis bijeenkomen!)

Van station Staatspoor met lijn 3. Uitstappen Laan van Meerdervoort, heek Anna Paulownastraat.

Enkele pleegouders hebben verzocht, dat de gasten lakens mede brengen. Wij verzoeken dus de deelnemers, daarmede rekening te houden.

Over de zittingen.

De bijeenkomst op Zaterdag is alleen toegankelijk voor leden en afgevaardigden van kernen en werkgroepen. Dat is dus een huishoudelijke zitting, om eigen organisatie-problemen te bespreken. Zij vangt 's middags om vijf uur aan.

De zittingen op Zondagmorgen en -middag zijn dus ook toegankelijk voor belangstellenden, die zich vooraf van een toegangsbewijs hebben verzekerd, of die een speciale uitnodiging hebben ontvangen. Van hen ontvangen wij echter gaarne omgaaend bericht, of wij voor inkuwartering moeten zorgen. Aanvragen voor toegangsbewijzen en berichten te zenden, voor zover het Hagenars betreft, aan: Jac. Rijkema, Stortenbekerstraat 7, aldaar; anderen worden verzocht te schrijven aan Spartacus, Postbus 7046, Amsterdam-Zuid 2.

Het aangegeven onderwerp wordt op de Zondagszittingen behandeld. Wij beginnen die dag 's morgens om tien uur. Toont Uw belangstelling.

ATOOMENERGIE

XI.

In een van de vorige artikelen hebben we er reeds op gewezen, hoe de ontwikkeling van de „atoomenergie“ leidt tot een steeds dieper ingrijpen van de staat in het economisch leven. In Amerika is deze tendens heel duidelijk waar te nemen. Wel is het waar, dat de toepassing van de atoomenergie in Amerika, en zelfs de vervaardiging van atoomwapens niet als een zuiver staatsbedrijf kan worden opgevat, aangezien de staat in het algemeen niet rechtstreeks als de ondernemer optreedt. Maar de afzonderlijke projecten, die meestal bij grote particuliere maatschappijen zijn uitbesteed, worden toch uitgevoerd in opdracht en onder verregaande controle van de staat. En een bruikbaar product verschijnt ook slechts door hun onderlinge samenhang, die volkomen door de staat wordt beheerd. Het is een systeem dat zeer grote gelijkenis vertoont met dat van de oorlogseconomie in het nationaal-socialistische Duitsland, die ook geheel en al door de staat werd beheerd, ondanks het feit, dat het kapitalistische eigendomsrecht, zij het met grote beperkingen, bleef gehandhaafd.

Wij willen op deze plaats niet dieper in dit vraagstuk trachten door te dringen, dat immers niet alleen in verband met de atoomenergie moet worden behandeld, maar dat van veel algemener strekking is. Hier willen wij slechts volstaan met de opmerking, dat de ontwikkeling van de atoomenergie met het voortbestaan van het liberale kapitalisme onverenigbaar is. Een punt van belang is daarom de vraag, in hoeverre de atoomenergie van doorslaggevende betekenis zal worden voor de maatschappelijke productie als geheel. Om hierop een antwoord te kunnen geven, moeten wij kunnen nagaan in hoeverre de atoomenergie aan productieve doeleinden kan worden dienstbaar gemaakt.

De toepassing van de atoomenergie voor productieve doeleinden is natuurlijk niet hetzelfde als toepassing voor de „vrede“, zoals dat in de propagandageschreven der atoom-verheerlijkers heet. Indien b.v. de atoomenergie als bewegingskracht zou kunnen worden gebruikt, zou ongetwijfeld een der eerste toepassingen in het Raketwapen plaats vinden. Er is dus geen algemene tegenstelling in een toepassing voor de „oorlog“ en een gebruik voor de „vrede“. In de tegenwoordige kapitalistische verhoudingen is ook de z.g. vreedzame toepassing op oorlogsgebruik afgestemd.

Maar wel maakt het verschil of de atoomenergie, behalve als rechtstreeks vernietigingswapen, ook dienst kan doen als normale krachtbron b.v., zelfs al zou dit slechts plaats vinden in samenhang met de oorlogsindustrie. Want als deze laatste toepassing onmogelijk zou zijn, als de atoomenergie het eerste en het laatste woord zou zijn in de ontwikkeling, van deze kracht, zou de atoomenergie toch altijd slechts een zeer kleine sector van het economisch leven kunnen beheersen. Wanneer echter toepassing als krachtbron of anderszins mogelijk is, zou het kunnen zijn, dat de gehele maatschappelijke structuur zich zou moeten wijzigen in overeenstemming met de bijzondere eisen door de atoomenergie gesteld.

Over de mogelijkheid van de productieve toepassing der atoomenergie zijn de meningen nog sterk verdeeld. Enige belangrijke toepassingen zijn reeds thans in gebruik. Radio-actieve elementen kunnen worden gebruikt voor tal van wetenschappelijke onderzoeken, vooral op medisch en biologisch gebied. Zeer kleine hoeveelheden radio-actieve fosfor b.v., gemengd met gewone fosfor, maken het mogelijk de wijze waarop dit element zich door het dierlijk of plantaardig organisme verspreidt, precies na te gaan. Door deze en soortgelijke proefnemingen kan men een gedetailleerde kennis verkrijgen van verschillende levensprocessen, waarvan men vroeger vrijwel niets wist. Dit is van de grootste betekenis voor de biologie en voor de geneeskunde. Ook als direct geneesmiddel kunnen radio-actieve stoffen worden gebruikt. Bij bepaalde ziekten van de schildklier b.v., kan men de patiënt radio-actief jodium geven, dat zich in de schildklier ophoopt en het zieke weefsel door inwendige bestraling tot genezing brengt. Zo schijnen ook vorderingen te zijn gemaakt in de inwendige bestraling van bepaalde soorten kankercellen, die voor de gewone bestralingsmethoden niet meer toegankelijk zijn, wanneer zij zich eenmaal door het lichaam beginnen te verspreiden. Deze medische toepassingen zijn stellig van grote betekenis voor de mensheid en zij openen ongekende perspectieven van ziektebestrijding. Tegelijkertijd echter kan de verspreiding van radio-actieve stoffen als oorlogswapen worden gebruikt, wanneer men stoffen verspreidt, die na opname in het organisme door inwendige bestraling gezonde en voor het leven onontbeerlijke weefsels vernietigen.

Maar hoe belangrijk deze toepassingen voor vrede of voor oorlog ook mogen zijn, men kan van hen, bezwaarlijk verwachten, dat ze een grote rol zullen spelen in de ontwikkeling van de economie als geheel, behalve dan als deelprocessen. Hetzelfde geldt voor het materiaalonderzoek, dat met behulp van radio-actieve stoffen zal kunnen worden verbeterd. De grote betekenis van de atoomenergie als economische factor zal, indien dit mogelijk is, moeten worden gezocht in zijn toepassing als directe krachtbron.

In principe is de toepassing van de atoomenergie voor dit doel stellig mogelijk. De vraag is echter, of deze toepassing van kapitalistisch standpunt bekeken, rendabel is. En hier doen zich direct allerlei nieuwe vraagstukken voor.

Het is bekend, dat de energie die uit één kilogram uranium kan worden gewonnen, ongeveer gelijk is aan de energie die is opgehoofd in een miljoen maal zo grote hoeveelheid steenkool. Wanneer men slechts op dit getal let, schijnt de productiviteit van uranium ontzaglijk. Dit voordeel valt echter weer voor een groot deel weg, wanneer men in deze berekening niet de hoeveelheden zuivere stof, maar het ruw erts vergelijkt, want zelfs in de beste ertsen komt het uranium in vrij geringe hoeveelheden voor. Daar komt dan nog bij, dat het uranium door kostbare processen in een volkomen chemische zuiverheid moet worden afgezonderd, voor het als energiebron kan worden gebruikt. Deze chemische processen moeten boven-

dien telkens worden herhaald. Want bij de toepassing van uranium in de uraniumzuil werken de vervalproducten van het uranium zelf als chemische verontreinigingen, die moeten worden verwijderd, wil het proces voortgang kunnen vinden. Een verdere moeilijkheid is het feit, dat de voortgang van het proces in de uraniumzuil slechts mogelijk is bij de aanwezigheid van voldoende licht uranium, dat slechts 0,7% van de totale uraniumhoeveelheid uitmaakt. Het overige uranium kan slechts productief worden gemaakt met behulp van het plutonium, dat in de uraniumzuil wordt gevormd. Of de hoeveelheid plutonium die hier ontstaat voldoende is om al het zware uranium te „bevruchten“, of dat dit slechts voor een gedeelte het geval is, is, voorzover wij weten, niet bekend.

De in de uraniumzuil vrijgemaakte energie wordt bovendien slechts beschikbaar gesteld in de vorm van warmte, die slechts 0,7% van de totale uraniumhoeveelheid uitmaakt. Het overige uranium kan slechts productief worden gemaakt met behulp van het plutonium, dat in de uraniumzuil wordt gevormd. Of de hoeveelheid plutonium die hier ontstaat voldoende is om al het zware uranium te „bevruchten“, of dat dit slechts voor een gedeelte het geval is, is, voorzover wij weten, niet bekend.

Tenslotte moet nog als misschien wel een der belangrijkste factoren worden vermeld, dat in de uraniumzuil een grote hoeveelheid radio-actieve stoffen wordt voortgebracht, die uiterst gevaarlijk zijn en die slechts gedeeltelijk onschadelijk kunnen worden gemaakt. Op het ogenblik kan men nog volstaan met deze stoffen in de atmosfeer te verspreiden in zo grote verdunning, dat ze geen gevaar opleveren. Maar hoe moet het gaan als de toepassing van de atoomenergie zich snel uitbreidt? Ook de straling zelf, die door de uraniumzuil wordt uitgezonden, is uiterst gevaarlijk en men moet zich daartegen wapenen door meterdikke schilden. Dit verhindert reeds de toepassing van de atoomenergie in kleine eenheden, als b.v. voor de voortbeweging van automobielen of zelfs locomotieven. Al deze omstandigheden drukken, zoals vanzelf spreekt, zwaar op de rentabiliteit van het geheel.

Desondanks heeft men in Amerika reeds te kennen gegeven, dat de atoomenergie in afgelegen gebieden, waar de transportkosten voor aangevoerde normale brandstof zeer hoog zouden zijn, waarschijnlijk rendabel kan worden gemaakt. Dit zou dan natuurlijk slechts gelden voor zijn toepassing in een krachtcentrale. Stellig kan men een verdere ontwikkeling in deze richting niet uitsluiten. Hierbij speelt indirect ook weer de productie van atoombommen een grote rol. Energie, die voor productieve doeleinden kan worden aangewend, wordt hier in ieder geval als bijproduct geleverd. In Amerika werd deze energie tot nu toe niet benut. Zou men hiervan op grotere schaal gebruik gaan maken, dan kunnen hierdoor eventueel andere krachtcentrales worden verdrongen.

Om al deze redenen kan men zeker de mogelijkheid niet uitsluiten, dat de atoomenergie een rol van betekenis zal gaan spelen in de „normale“ productie. Ook al zal deze slechts in een deel van de productiesfeer doordringen, haar functie als krachtbron kan voldoende zijn om haar stempel te drukken op de gehele organisatie van de economie. Deze ontwikkeling kan door de wapeningswedloop alleen maar worden versneld. Wanneer de betekenis van de atoomenergie op deze wijze toeneemt, kunnen belangrijke veranderingen in de organisatie van het kapitalisme niet uitblijven.

Over de Luitgeverij „De Vlam“ ontvangen:

J. C. ter V. te A. f1.—, K. B. te A. f1.—, G. H. W. te Den H. f2.—, A. P. te Z. f5.—, A. G. te A. f3.50, B. de J. te A. f1.50, J. N. te A. f3.—, A. W. te R. f1.—, T. v. d. H. te A. f2.—, A. v. d. H. te B. f1.—, F. H. S. te D. f7.—, Mw. S. te R. f3.—, J. L. te W. f1.—, W. J. v. d. H. te A. f2.50, B. v. t. H. te K. a. d. Z. f2.—, T. de J. f1.80, J. P. C. te B. f12.50, Mw. B. te B. f2.50, H. R. te H. f1.—, Fl. de R. te R. f4.65, J. H. te A. f6.50.

Kleinere bijdragen tezamen f6.35.
Totaal f71.80.

Agent te Scheveningen:
Nagekomen afdracht over Juni f2.83.
Afdracht over Juli f2.98. Totaal f5.81.

Agent te Den Haag ontvangen over 3de kwartaal A. A. Spartacus f9.60.

Kleinere bijdragen tezamen f7.48.
Totaal f17.08.

Ontvangen door Werkgroep Den Haag over het 3de kwartaal:

Kam. te A. f25.—, Kam. te A. f5.50, A. S. te R. f1.—, No. 32 f3.—, No. 54 f0.40, No. 76 f0.40, No. 85 f1.—, No. 120 f3.—, No. 259 f6.—, No. 348 f7.50, No. 360 f5.—, No. 364 f5.—, No. 378 5.—, No. 387 f2.—, No. 392 f3.—, No. 437 f1.—, No. 481 f4.—, No. 483 f5.—, No. 546 f10.—, No. 666 f2.50, No. 680 f2.50, No. 709 f10.—, No. 737 f3.—, No. 754 f1.—, No. 757 f10.—, No. 761 f2.—, No. 769 f3.—, No. 771 f2.—, No. 779 f1.—, No. 819 f2.50, No. 823 f3.—, No. 824 f2.—, No. 825 f1.—.

Totaal f138.30.
Totaal Generaal over Juli f280.49.

CORRESPONDENTIE

Lezer Haarlem. Wij hopen zeer binnenkort op Uw brief in te gaan.

30 OCTOBER 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 43

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

De Strijd in Frankrijk

In wezen gaat het om kapitalisme of socialisme.

Fel woedt de klassenstrijd in Frankrijk. Ditmaal staan de mijnwerkers aan de spits. Grote stakingen duren nu al enige weken in de mijnbekkens in het Noorden, het Noord-Oosten en het Zuid-Oosten van het land. De mogelijkheid van uitbreiding tot andere takken van nijverheid is nog steeds in grote mate aanwezig.

In de loop van de strijd zijn in die richting reeds enige malen verschijnselen te constateren geweest. De toestand heeft zich de laatste weken uitermate verscherpt. De bedenkelijke eenzijdige voorlichting die wij krijgen, maakt het erg moeilijk de ontwikkeling van de gebeurtenissen, de vormen die de strijd aanneemt, op de voet te volgen. Veelal waren de mijnen door de stakers bezet. In het verleden was het bij dergelijke conflicten steeds de gewoonte, dat bepaalde arbeidersploegen hun werkzaamheden voortzetten, teneinde te voorkomen, dat grote materiële schade aan de mijnen werd veroorzaakt, door onder water lopen en dergelijke. Zeker is, dat dit in het algemeen de laatste veertien dagen werd beëindigd. De veiligheidsploegen hebben het werk veelal verlaten. Vast staat, dat de C.G.T., het Franse vakverbond dat grotendeels in handen is van Stalinistische leiders, daarmede accoord is gegaan, ja een officieel besluit daartoe heeft genomen. De regering zendt troepen, teneinde de mijnen te bezetten. Zij doet dat onder het motief, dat ongeacht het arbeiders-recht tot staken van de werkzaamheden, de regering er voor moet zorgen, dat het nationaal bezit geen schade ondervindt. De bedoeling daarbij is, dat de pompinstallaties enz. onder militair toezicht in beweging zullen blijven. Anderzijds mag als vaststaande worden aangenomen, dat de regering ook naar die gebieden, waar de pompinstallaties nog werkten, reeds troepen had gezonden; hetgeen aanleiding was voor de arbeiders, de veiligheidsploegen terug te trekken.

Ondertussen staat vast, dat op deze wijze de stakingen een zeer scherp karakter hebben aangenomen. Complete veldslagen worden geleverd, waarbij de arbeiders van allerlei gewone en buitengewone wapenen, als houwelen enz., gebruik maken. Wanneer de troepen in aantocht zijn, gieren de sirenes over de dorpen en steden en mannen en vrouwen lopen uit, om de strijd om het bezit van de mijn aan te vangen. Meermalen werden de regeringstroepen teruggeslagen. Te Monceaux-Mines werden een kolonel en 70 manschappen van de veiligheidspolitie door de stakers gevangen genomen. De militairen zijn thans gemachtigd, van de vuurwapenen gebruik te maken en de regering overweegt de afkondiging van de staat van beleg. Echter twijfelt de regering ook aan de betrouwbaarheid van de bepaalde politie-eenheden.

Deze gebeurtenissen beroeren niet alleen Frankrijk, doch zij oefenen op het denken en spreken ook in het buitenland — ook in Nederland — hun invloed uit. Bevorderd door de pers, spreekt de Nederlandse burgerman en de door de staats-socialisten beïnvloede burgerlijkdenkende arbeider zijn afkeuring uit over de „onverantwoordelijke daden“ van de Franse mijnwerkers. Mensen, die in de oorlogsdagen de grootste waardering en bewondering hadden voor de toepassing van de tactiek der verschroeiende aarde, staan aldus klaar hun veto uit te spreken over de houding van voor hun naakte bestaan strijdende arbeiders. Zij geven daardoor duidelijk blijk, hoezeer zij geestelijk nog staan in de fronten der imperialisten. De tactiek der verschroeiende aarde, toegepast door de imperialistische regeringen, die daardoor aansprakelijk zijn voor de ontzaglijke ellende die nu ons aller deel is, werd zonder meer goedgekeurd. Zonder zich nauwkeurig op de hoogte te stellen van de omstandigheden en de verhoudingen waaronder de Franse mijnwerkers leven en moeten strijden, zonder zich af te vragen welke houding de kapitalistische regeerders innemen, vellen deze mensen hun afkeurend vonnis over die strijdende arbeiders.

Alvorens wij iets meedelen over de omstandigheden waaronder de Franse arbeiders moeten leven, willen wij slechts één punt naar voren brengen over de betekenis van het regeringsingrijpen. Het betreft een punt, waarover regering en persvoorlichting thans zwijgen. Nog steeds zijn in Frankrijk ongeveer een half miljoen Duitse krijgsgevangenen aanwezig in gedwongen arbeidsdienst. Hoe kunnen en zullen deze door de regering worden ingezet, wanneer de veiligheidsploegen in de mijnen, al of niet onder militaire bewaking, de mijnexploitatie mogelijk maken? Voorts heeft de Franse regering een overeenkomst met de Italiaanse over de tewerkstelling van Italiaanse arbeiders en verblijven er in Frankrijk duizenden Poolse en andere Oost-Europese arbeiders, die, afgezien van een veel lagere levensstandaard, dagelijks de bedreiging boven het hoofd hangt, dat hun verblijfsvergunning door de Franse regering kan worden ingetrokken, wanneer zij zich niet gedragen overeenkomstig de wensen van die regering. Deze dagen kwam reeds de mededeling, dat het voornemen bestond, ongewenste vreemdelingen over de grens te zetten. Men ziet welke machtsmiddelen kunnen worden aangewend, wanneer het een strijd geldt tussen arbeiders en regering.

De klassenstrijd is even wezenlijk, en zeker niet minder scherp in haar hoogtepunten, als een strijd tussen de imperialisten onderling. Alleen diegenen, die in de staat de vertegenwoordiger zien van de gemeenschap en niet het onderdrukingsapparaat tegen de arbeiders, kunnen tot de makkelijke conclusies komen, zoals wij hierboven, als uit de burgerlijke wereld afkomstig, signaleerden. Een tactiek van de verschroeiende aarde, het aanbrengen of veroorzaken van schade, zal echter door de arbeiders in het algemeen nooit worden aanvaard. Alles verzet zich daartegen: hun toekomstig belang, zowel bij nederlaag als overwinning, als hun gehele gevoelsleven, dat zozeer met het bedrijf is vergroeid.

In wezen gaat het nu in Frankrijk, als overall, om de vraag: kapitalisme of socialisme. De bezittende klasse is niet meer in staat aan de arbeiders een ook maar enigszins dragelijk bestaan te verzekeren. Zij dwingt daarom de arbeiders tot verzet en daarbij gaat het hard tegen hard. De arbeidersklasse leert onder de heden-

„Spartacus op de Vesuvius“

Verantwoording der ingekomen bijdragen over de maand Juli 1948.

Door de Amsterdamse Agent werd ontvangen:

a. Vaste bijdragen:

J. de Gr. f2.50, W. v. d. W. f1.—, B. N. f2.50, S. H. f0.50, J. L. f0.50, B. B. f2.—, N. A. f2.50, H. G. L. f10.—, W. S. f4.—, J. v. d. H. f1.50, C. v. d. B. f0.50, D. S. f1.—, P. B. f1.—, L. B. f1.—, J. B. f1.—, B. R. f1.—, allen te Amsterdam: A. D. te A. S. f1.50. Totaal f34.—.

b. Losse bijdragen:

T. B. te A. f1.—, T. C. de V. te A. f2.50, Tante Dien te A. f1.—, A. te A. f0.50, Lezers Zaandam f1.—, L. N. te A. f0.50, P. S. te A. f0.50, J. W. te A. f1.—, Lezers Spaarndammerbuurt f2.50, Lezers Barentszbuurt f3.—, Totaal f13.50.